

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Zelený sport Defence, s. r. o.**, se sídlem Slatina 116, Slatina, zastoupená MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2017, č. j. MPO28776/16/10200/01000, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 9 A 21/2021-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se věnuje zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem. Ministerstvo průmyslu a obchodu – Licenční správa (dále jen „správní orgán I. stupně“) neudělilo žalobkyni individuální licenci k dovozu vojenského materiálu ze Srbské republiky, a to na základě nesouhlasného závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality ze dne 14. 7. 2016, č. j. MV-86050-6/OBP-2016. Rozklad žalobkyně v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl. Žalobkyně se následně žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i nesouhlasného závazného stanoviska Ministerstva vnitra.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu zamítl. Vyšel přitom ze závěrů formulovaných Nejvyšším správním soudem ve skutkově obdobných věcech týčch účastníků (např. rozsudek ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 27/2020-42). Podle městského soudu potvrzující závazné stanovisko a napadené rozhodnutí, které jej převzalo (a tím převzalo i náležité vypořádání rozkladových námitek žalobkyně), netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[3] Podle městského soudu také na základě všech skutečností uvedených v závazném stanovisku Ministerstva vnitra obtojí toto závazné stanovisko včetně potvrzujícího závazného stanoviska v jejich celku v závěru, že žalobkyně i s ohledem na propojení se společnostmi MULTIAGRO v.o.s. Slatina a ZELENÝ SPORT s. r. o. (dále jen „MULTIAGRO“ a „ZELENÝ SPORT“) neskýtá záruku, že její činností nedojde k ohrožení či narušení zákonem chráněných zájmů – veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Žalovaný v dané věci postupoval v souladu s § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a vázán přezkumným závazným stanoviskem ministra vnitra vydaným v oblasti jeho činnosti a pravomoci vydal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, a vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Stěžovatelka také označila důvod podle § 103 odst. 1 písm. d), v tomto smyslu však dále žádnou kasační námitku neuplatnila.

[5] Stěžovatelka namítá, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra je nezákonné a jeho obsah jsou správní soudy povinny přezkoumat v řízení o žalobě proti rozhodnutí. Městský soud dle jejího názoru nesprávně posoudil otázku rizika, které jednání stěžovatelky znamenalo. Nedoporučující závazné stanovisko nemůže obstát vzhledem ke skutkovému stavu – stěžovatelka opakovaně uváděla, že trestní stíhání Martina Rudolfa není relevantní, neboť není statutárním orgánem, a že přihlédnutím k tomuto stíhání dochází k porušení presumpce nevin, přičemž tato argumentace se ukázala jako důvodná, neboť trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno.

[6] Stěžovatelka při jednání u městského soudu dle svého tvrzení navrhovala jako důkazy rozhodnutí báňského úřadu ze dne 7. 12. 2017, sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/1, a sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/2, soud však tyto důkazy neprovedl. Tato rozhodnutí navazují na trestní stíhání Martina Rudolfa, uznala společnosti MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT vinnými z přestupku, jehož se dopustily tím, že z nedbalosti skladovaly výbušniny v prostorech nedopovídajícím zákonným požadavkům, přičemž je však v těchto rozhodnutích uvedeno, že se jedná o první přestupek těchto společností, společnosti se aktivně podílely na odstranění nedostatků a nedošlo k žádné mimořádné události či dalšímu porušení předpisů. Navíc stěžovatelka v těchto řízeních nefiguruje, je bezúhonnou osobou.

pokračování

[7] Podle stěžovatelky zjištěný skutkový stav, ze kterého žalovaný a ministr průmyslu a obchodu (resp. dotčené orgány) stejně jako městský soud vycházeli, nemá oporu ve spisu. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že všechny zjištěné skutečnosti v době vydání závazného stanoviska zakládaly úvahu, že nesplňovala předpoklady pro obchodování s vojenským materiálem, aniž by to vyloučilo riziko udělení licence z hlediska § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů. Ani jedna ze společností totiž nebyla v době rozhodování ministra průmyslu a obchodu pravomocně uznána vinnou spácháním trestného činu či přestupku. Správní orgány tedy vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu a městský soud pochybil, pokud rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu kvůli tomuto pochybení nezrušil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je včasná a projednatelná.

[9] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Nejvyšší správní soud se skutkově obdobnými případy týchž účastníků již zabýval v rozsudcích ze dne 4. 5. 2022, č. j. 5 As 74/2021-38, a ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 75/2021-37. Ačkoliv se v daném případě nejedná o vývoz zbraní do zahraničí jako v případě zmiňovaných rozsudků, ale o jejich dovoz, neshledal nyní Nejvyšší správní soud důvod odchytil se od závěrů, k nimž v těchto rozsudcích dospěl, a odkazuje v plném rozsahu na jejich odůvodnění.

III. A) Nesprávné posouzení rizika ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva

[11] V první řadě je třeba uvést, že se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem zastávaným správními orgány a městským soudem ohledně propojení stěžovatelky se společnostmi ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO. Jak upozornilo Ministerstvo vnitra, společníky společnosti MULTIAGRO jsou manželé Martin Rudolf a Zdeňka Rudolfová, jednatelem společnosti ZELENÝ SPORT byl od 2. 6. 1994 do 1. 6. 2016 Martin Rudolf a od 2. 6. 2016 Zdeňka Rudolfová. Stěžovatelka byla pod obchodním názvem Farma Úhřetice, s.r.o. v dubnu 2015 koupena manželi Rudolfovými a přejmenována na současný název (Zelený Sport Defence s.r.o.). Od 17. 4. 2015 byli jednatelem stěžovatelky Martin Rudolf a Zdeňka Rudolfová, od 2. 6. 2016 je jednatelem jen druhá ze jmenovaných; i nadále však byl Martin Rudolf společníkem s 50% obchodním podílem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud Martin Rudolf – zřejmě v reakci na své trestní stíhání – formálně opustil vedení společností, neznamená to, že na jejich běh nadále neměl vliv. Podle zdejšího soudu je z uvedeného zcela evidentní, že závažná pochybení ohledně skladování vojenského materiálu a nakládání s ním jsou přičitatelná některé z takto propojených společností a mohou vést k důvodným obavám z ohrožení chráněných zájmů

i v případě zbylých propojených společností. I když tedy správní orgány veškeré nedostatky přičítaly společností ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO, riziko ohrožení chráněných zájmů je vzhledem k personální provázanosti v podstatě stejné nebo srovnatelné též u stěžovatelky.

[12] Nejvyšší správní soud předepisuje, že samotným smyslem relevantní právní regulace v posuzované věci, tedy především zákona č. 38/1994 Sb., je vyvažování svobody podnikání vyplývající z čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod na straně jedné a zájmu na předcházení možného ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatel, zahraničně politických zájmů České republiky a její obrany na straně druhé. Důsledkem nedostatečné kontroly obchodu s vojenským materiálem může být mj. jeho prodej do nelegální sféry a s tím související ohrožení života, zdraví a majetku osob. Svoboda podnikání není absolutní, je nutno ji poměřovat ve vztahu k ostatním právům a chráněným zájmům, a proto je omezována zákonem v souladu s čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[13] S ohledem na význam chráněných zájmů stojících na pomyslné míse vah proti svobodě podnikání je tato svoboda v oblasti týkající se vojenského materiálu a obchodu s ním výrazně omezována, což se odráží v přísné právní regulaci. Jejím dokladem může být například nutnost získat povolení k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem podle § 6 a násl. zákona č. 38/1994 Sb., jehož účelem je zajistit, aby tuto činnost, nejde-li o obchod v rámci Evropské unie, prováděly pouze právnické osoby dostatečně materiálně, technicky, finančně a personálně vybavené, které mají možnost ovlivnit výběr osob je zastupujících při uzavírání smluv podle zákonem stanovených předpokladů [viz sněmovní tisk č. 756, důvodová zpráva, Zvláštní část, k § 6, 1. volební období, 1992-1996, digitální repozitář, www.psp.cz].

[14] Pouze osoby, které získaly toto povolení, mohou v oblasti zahraničního obchodu s vojenským materiálem vstupovat do smluvních vztahů, ke každému konkrétnímu obchodnímu případu však i tak potřebují získat licenci podle § 14 a násl. zákona č. 38/1994 Sb. Ať už subjekt hodlá získat povolení k obchodování, nebo poté licenci ke konkrétnímu obchodnímu případu, je žalovaný coby rozhodující orgán vázán závaznými stanovisky Ministerstva vnitra, Ministerstva obrany a Ministerstva zahraničních věcí (§ 6 odst. 2 a § 16 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb.). Negativní závazné stanovisko, na jehož základě není možno vydat licenci či povolení (k tomu blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020-43), může být odůvodněno i okolnostmi, které jsou pro subjekt podnikající v této oblasti takřka nepředvídatelné – Ministerstvo zahraničních věcí může například vydat negativní závazné stanovisko s ohledem na zahraničně politické zájmy České republiky.

[15] Význam potřebné ochrany chráněných zájmů se odráží i v zákoně č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), který stanoví přísné podmínky pro nabývání a držení zbraní kategorií A-C, mj. vyžaduje jejich registraci v centrálním registru zbraní, dokonce i jejich znehodnocení či zničení podléhá povolení ze strany Policie České republiky (§ 63 odst. 1 zákona o zbraních) a samotné znehodnocení či zničení může provést pouze osoba oprávněná k této činnosti, tedy především držitel zbrojní licence E. Obdobně přísná je také právní regulace činností spojených s výbušninami, tedy zákon

pokračování

č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále jen „zákon o hornické činnosti“). Jak u zbraní, tak u výbušnin je především patrná snaha zákonodárce zajistit, aby správní orgány měly přehled o tomto vysoce nebezpečném materiálu, o jeho osudu a o osobách, které s ním disponují.

[16] Prismatem shora uvedeného je nutno nahlížet i na nyní posuzovanou věc, kdy jde o neudělení licence ke konkrétnímu obchodnímu případu, v jehož rámci mělo dojít k nákupu zbraní ze Srbské republiky, s odkazem na § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., podle něhož se licence neudělí, je-li to *„odůvodněno zahraničně politickými nebo obchodními zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva“*.

[17] Především je třeba odmítnout náhled stěžovatelky, z jejíž argumentace v podstatě vyplývá, že pro posouzení rizika, které tento obchod představuje, je podstatný výsledek řízení o přestupcích a trestných činech souvisejících s výbušninami, zbraněmi a obchodování s tímto materiálem. Zákon č. 38/1994 Sb. nepodmiňuje vydání negativních závazných stanovisek pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku nebo trestného činu. Rozhodná je fakticita – tedy existence skutečností, které jsou způsobilé založit důvodné pochybnosti stran ohrožení chráněných zájmů, přičemž tyto pochybnosti se musí vztahovat k době, pro kterou má být licence poskytnuta (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40).

[18] V nyní posuzované věci byla žádost o udělení licence podána dne 1. 6. 2016 a požadována byla do dne 31. 12. 2020; je tedy zřejmé, že bylo možno přihlídnout ke všem skutečnostem, které byly relevantní v době rozhodování správních orgánů, neboť o rozkladu bylo rozhodnuto již dne 21. 8. 2017. Tyto skutečnosti samozřejmě mohou zároveň založit i trestněprávní či správně-právní odpovědnost a vedení trestního či přestupkového řízení je zajisté okolností, která zjištěným skutečnostem přidává na významu. Neudělení licence však není žádným druhem trestu. Takový postup neslouží k tomu, aby byla stěžovatelka hnána k odpovědnosti za své činy, nýbrž k tomu, aby se předešlo ohrožení či poškození zákonem chráněných zájmů. Jak tedy již správně uvedl městský soud – za podstatné je nutno považovat to, zda v době rozhodování ministra průmyslu a obchodu byly dány takové okolnosti, z nichž bylo možno dovozovat důvodné obavy ohledně vzniku rizika pro zákonem chráněné zájmy, což stěžovatelka ve své kasační stížnosti v podstatě pomíjí.

[19] Ministr vnitra založil prezkumné stanovisko na souhrnu všech okolností, které vyjmenovalo závazné stanovisko Ministerstva vnitra. V první řadě lze zmínit, že proti Martinu Rudolfovi byla v době vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra vedena dvě trestní stíhání. Posuzovanými činy bylo přechovávání neohlášených výbušnin, v čemž státní zástupkyně spatřovala trestný čin nedovoleného ozbrojování, a nákup vojenských přileb, v čemž státní zástupkyně spatřovala trestný čin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence. Obě tato trestní stíhání byla skončena ještě předtím, než ministr průmyslu a obchodu rozhodoval o rozkladu v nyní posuzované věci. V prvním z uvedených případů byla věc postoupena k řízení o přestupku, v druhém pak bylo trestní stíhání zastaveno. Podstatné ovšem je, že ani v jednom případě nebylo důvodem pro zvolený procesní postup, že by k tvrzeným skutečnostem vůbec nedošlo. O trestné činy se nejednalo, protože nebylo možno prokázat, že by Martin Rudolf jednal

úmyslně. Co se týče přechovávání výbušnin bez ohlášení, k tomu došlo v důsledku změny legislativy a administrativního pochybení Martina Rudolfa – náložky trhavin, dříve patřící pod munici, byly ze zákona o zbraních vypuštěny, a staly se tak výbušninami podléhajícími regulaci podle zákona o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, což Martin Rudolf nijak nereflektoval a přechovávání výbušnin neohlásil. Ovšem skutečnost, že byly výbušniny přechovávány bez ohlášení, tím zpochybněna nebyla. Obdobně v případě trestního stíhání za trestný čin nepovoleného obchodu s vojenským materiálem nebylo rozhodným důvodem, že by vojenské helmy nepředstavovaly vojenský materiál, ale nebylo možno prokázat, že helmy byly úmyslně koupeny coby vojenský materiál; Martin Rudolf totiž tvrdil, že chtěl koupit helmy airsoftové, nikoliv vojenské.

[20] Tyto skutečnosti na závažnosti nabývají v kontextu dalších zjištění. Jak uvedlo Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, kontrola Ředitelství pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia odhalila řadu nedostatků týkajících se společností MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT. Výbušniny i zbraně kategorií A-C byly skladovány v prostorách, které neodpovídaly zákonným podmínkám, stav zabezpečení objektu byl tristní. Skladován byl bez rozlišení materiál obou společností a byly odhaleny nedostatky při vedení evidence těchto zbraní – některé nalezené nebyly vedeny v centrálním registru zbraní, jiné, které v tomto registru vedeny byly, se nepodařilo dohledat. V době kontroly byly prostory, v nichž byly zbraně a výbušniny skladovány, navíc zkolaudovány jako kravín a jiné zemědělské budovy. V době rozhodování ministra průmyslu a obchodu sice již byla povolena změna užívání staveb pro skladování zbraní a střeliva, to však nic nemění na podstatě problému, že krátce před podáním žádosti o licenci skladovaly společnosti ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO zbraně a výbušniny při nedostatečném zabezpečení skladu. K těmto skutečnostem, které byly i podle městského soudu významné, se stěžovatelka v kasační stížnosti nevyjadřuje.

[21] Jak uvedlo Ministerstvo vnitra, na pozemku sousedícím se sklady zbraní, který je ve vlastnictví tehdejší jednatelky společnosti Zdeňky Rudolfové, byl nalezen neregistrovaný protiletadlový dvojkanon PLDvK vz. 53/59, ráže 30 mm, který v průběhu kontroly někdo na pozemku společnosti MULTIAGRO protiprávně znehodnotil, přičemž společnost MULTIAGRO ani Zdeňka Rudolfová nebyly schopny určit, kdo znehodnocení provedl. Tímto znehodnocením měl být spáchán přestupek, o němž však v době vydání závazného stanoviska nebylo pravomocně rozhodnuto, neboť běželo odvolací řízení. Za okolnosti závažným způsobem zpochybňující schopnost stěžovatelky poskytnout záruky, že při jejím obchodování s vojenským materiálem nebudou ohrožovány chráněné zájmy, lze považovat již jen samotné držení této zbraně kategorie A některou z propojených společností či jejich jednatelem bez ohlášení. Rovněž lze za takové okolnosti považovat i skutečnost, že byl v areálu, kde jsou skladovány zbraně, výbušniny i munice, někdo schopen si nepozorovaně vypůjčit kotoučovou brusku patřící společnosti MULTIAGRO, zapojit ji do elektrické sítě a odříznout obě hlavně dvojkanonu (resp. podobně znepokojující je, pokud společnost MULTIAGRO vědomě protiprávně zbraň znehodnotila). Ani ohledně těchto skutečností stěžovatelka v kasační stížnosti nic neuvedla.

pokračování

[22] Ministerstvo vnitra ve svém závazném stanovisku rovněž upozornilo, že Národní protidrogová centrála při prohlídce prostor řadové garáže v městské části Ústí nad Labem – Trmice ve vlastnictví osoby obviněné v trestním řízení, které s posuzovanou věcí přímo nesouvisí, zajistila 6 samopalů vz. 61 Škorpion, na jejichž ramenních opěrkách se nacházela výrobní čísla samopalů, které byly předmětem dříve prováděného obchodu společnosti ZELENÝ SPORT, přičemž 5 z těchto samopalů bylo plně funkčních. Zároveň byla vybroušena výrobní čísla na hlavních částech zbraní. Argumentaci společnosti ZELENÝ SPORT, že byly zbraně s těmito čísly zničeny a jejich ramenní opěrky dále prodány bez podrobné evidence o kupujících, Ministerstvo vnitra neuvěřilo, neboť společnost ZELENÝ SPORT nebyla oprávněna provádět ničení zbraní. Navíc u stovek jiných zbraní, na rozdíl od těchto samopalů, jsou evidovány žádosti stěžovatelky a společností MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT o povolení zničení zbraní. K těmto okolnostem se stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž nijak nevyjadřuje.

[23] Jak správně uvedl městský soud, všechny výše uvedené skutečnosti ve vzájemném kontextu postačují k závěru, že stěžovatelka neposkytuje dostatečné záruky, že nedojde k ohrožení či porušení veřejného pořádku a ochrany a bezpečnosti obyvatel, bude-li stěžovatelce umožněn další obchod se zbraněmi. Nelze totiž vyloučit jejich přechod do nelegální sféry, čímž by došlo k podpoře podmínek pro páčání trestné činnosti (mj. i ve formě organizovaného zločinu) a pro vyzbrojování teroristických a jiných kriminálních skupin. Stěžovatelčina argumentace ohledně nesprávného posouzení rizika ze strany městského soudu spočívá především v exponování významu zastavení trestního stíhání. Pro posouzení věci však byl podstatný souhrn všech výše uvedených okolností, k nimž se stěžovatelka z větší části v kasační stížnosti ani nevyjádřila. Je tak evidentní, že závěr městského soudu, že obchodování stěžovatelky představovalo dostatečné riziko pro chráněné zájmy, aby bylo možno přistoupit k neudělení licence k uskutečnění konkrétního obchodního případu, obstojí.

[24] K obdobnému závěru, byť v kontextu neudělení povolení k dovozu zbraní společnosti ZELENÝ SPORT podle zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů, dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 16. 3. 2022, č. j. 10 As 481/2021-31, přičemž skutkové okolnosti jsou v obou případech podobné, o čemž svědčí i takřka totožný obsah kasačních stížností.

[25] Co se týče rozhodnutí báňského úřadu ze dne 7. 12. 2017, sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/1, a sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/2, na která stěžovatelka odkazuje v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozhodnutí báňského úřadu nevyplývá, že by vůbec nedošlo ke skutečnostem, na jejichž základě správní orgány dovozovaly, že udělení licence stěžovatelce představuje pro chráněné zájmy určité riziko, a stěžovatelka ve své kasační argumentaci poukazovala pouze na okolnosti, které byly významné v daných případech pro uložení pokuty při spodní hranici její zákonné sazby. Podstatné je, že rozhodnutí báňského úřadu byla vydána až po rozhodnutí o rozkladu, přitom podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Městský soud proto tato rozhodnutí nemohl vzít v potaz, takže nepochybil, když je k důkazu neprovedl.

V daném případě by však ani provedení těchto důkazů nemohlo na posouzení věci nic změnit, neboť jak již bylo výše uvedeno, vydání negativního závazného stanoviska není podmíněno pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku nebo trestného činu. Podstatná je existence skutečností, které byly způsobilé založit důvodné pochybnosti stran ohrožení chráněných zájmů.

III. B) Rozpor zjištěného skutkového stavu věci s obsahem spisu

[26] Podle stěžovatelky jsou rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu i napadený rozsudek v rozporu s obsahem spisu, neboť vychází z předpokladu, že stěžovatelka či společnosti MULTIAGRO nebo ZELENÝ SPORT byly v době vydání rozhodnutí o rozkladu uznány vinnými spácháním přestupku či trestného činu.

[27] Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedený výklad, z něhož je patrné, že pro posouzení, zda bylo neudělení licence oprávněné, je rozhodné, zda byly dány okolnosti, na jejichž základě bylo patrné riziko ohrožení chráněných zájmů; naopak není nezbytně nutné, aby tyto okolnosti vedly k trestnímu stíhání či správnímu řízení o přestupku. Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti ani nepopírá, že k daným jednáním došlo a že jsou okolnosti, v nichž správní orgány spatřovaly spáchání přestupků, zjištěny správně.

[28] Je nutno připustit, že v rozhodnutí o rozkladu je nesprávně uvedeno, že o stížnosti státní zástupkyně v trestní věci Martina Rudolfa týkající se nedovoleného ozbrojování nebylo do té doby rozhodnuto. Tato odchylka od skutečného stavu věci však v žádném případě nemohla založit nezákonnost rozhodnutí o rozkladu, neboť, jak správně uvedl městský soud a jak již výše uzavřel i Nejvyšší správní soud, vedení trestního stíhání bylo jen jednou z mnoha okolností, které obavy o ohrožení chráněných zájmů založily.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2022

Mgr. Eva Šonková

pokračování

2 As 121/2021 - 45

předsedkyně senátu